

PREZIPITATUTAKO HERIOTZAK

Posted on 02/05/2012 by Naider

Azken astean, eta lortutako arrakastaren ostean, berriro - La 2-n eman zuten ["Erosi, bota, erosi"](#) dokumentala, The gauzen ez iraunkortasuna ez da ausazko osagaia edo gure zorte txarraren ondorioa. Besteak beste, inguratzen gaituzten etxetresna elektrikoek, sakelako telefonoek, galtzerdiek, ipod-ek, ordenagailuek eta gainerako objektuek nola, ekoitzi zirenetik, bizitza urteak eta erabilera-kopurua ondo zenbatuta dituzten, heriotza-data eta orduarekin.

Konponketa-puntuak desagertu egin dira *eran eta erosi* egiteko. Horren argudio nagusia da merkeagoa dela zerbait berria erostea konpontzea baino. Dokumentalean, protagonistak erakusten du nola funtzionatzeari utzi dion inprimagailua zerbitzu teknikora eramaten duenean bisitatzen dituen toki guztietan erantzuna ez dagoela irtenbiderik eta konponketaren kostua produktua ordezkatzeko baino handiagoa dela. . Puntu honetan, bihurkinarekin trebeak ez garenok jadanik Fnac-era edo El Corte Inglésera joango ginateke korrika, baina protagonistak, erantzunak konbentzitu gabe, sarean arakatzen du eta arazo bera duten beste erabiltzaile batzuen iritziak bilatzen ditu. Horrela, inprimagailuaren *berrezartzeko* programa bat garatu eta inprimaketa kopuru jakin batetik haratago funtzionatzea eragozten dion txipa desaktibatze programari buruzko programa bat garatu duen informatikari errusiar batekin egingo du topo. Egiten duenean, txanorik eta untxirik gabe, inprimagailuak ezin hobeto funtzionatzen du berriro.

Baina zaharkitze planifikatua 1928an hasi zen, garai hartako aldizkari batek ohartarazi zuenez, «higatzen ez den artikulu bat tragedia da negozioentzat». Hala, 1930eko hamarkadan, bonbillen fabrikatzaile nagusiek bat egin zuten bonbillen gehienezko iraupena 1.000 ordutan zehazteko, Edisonen lehen bonbillak jada 1.500 orduko iraupena zuenean. Modu honetan, denek bonbilla modelo berri hau saltzen hasi ziren, 100 urte arte iraun zuten betiko betiko bonbillak ordezkatzuz. Itun hau gaur eguneraino heldu da, saltatu nahi zuena isilaraziz. Baina horrek sektoreari aurre egitea erabaki duen Benito Muros espainiarra eta bere [OEP Electrics](#) taldearen berritzeko gogoak bultzatu besterik ez du egin. herritarrari itzuli 100 urteko bonbilla hori. 30 euroren truke, on line eros dezakezu bizitzarako bonbilla. Noski, honek guztiak zalaparta dezente sortu du blogosferan, eta bertan proiektuaren inguruko mota guztietako txorakeriak irakur daitezke lehiakideen enpresen izenean. Benito eta bere taldea ez da kasu bakarra, mundu osoko jende asko dago ekimen berritzaileak dituenen, [ekonomia urdina](#). "Ez da gutxiago kutsatzen duten produktu berdeak sartzea, baina kutsatzen ez dutenak" erakarri du [ekonomia urdina, Gunter Pauli](#). Duela egun batzuk Alex Fernández Muerza kazetari zientifikoak [Eroski Consumer aldizkaria](#).

Irmoki uste dut gure garapen ekonomiko eta soziala printzipio berri hauetan oinarritu behar dela, Europako herrialde aurreratuenak dagoeneko integratzen ari dira. Kasu hauek izan beharko lukete Espainian murgildu garen *planifikatutako zaharkitze* soziopolitikoari amaiera emateko bultzatzen gaituztenak.

Askotan galdetzen diot nola iritsi garen puntu honetara. Urrutirago joan gabe, gure aiton-amonek eguneroko bizitzan sartuta zituzten aurrez aurre, baliabideak berrerabili, birziklapen eta abar praktika hauek. Hauek ezkutuan desagertzen joan zaizkigu, iraganeko eta iraganeko gizarteetako gauzak zirela pentsaraziz. Gurasoen esfortzuak dena eros zezaketen testuinguru batean jaio ginen, gehiegizko *bota erosi* batean, inboluzio prozesu batean, zeinetan ostentazioaren erakustaldia den leloa. Nire aitonak eta ziur aski zureak, bere beirazko botilak bildu zituen eta horren truke txanpon batzuk jaso zituen, bere lehen telebista erosi zuenean bera baino gehiago irauten zuen eta zerbait gaizki ateratzen zenean norbait zegoen ordezkotako piezak emateko. Europako herrialde aurreratuetan, herritarrek bigarren eskuko dendetan altzariak erosten dituzte lotsarik gabe, erabiltzen ez dituzten gauzak auzokideekin trukatzeko dituzte, ez dute bi etxe eta autorik familiako kide bakoitzeko baina seme-alabek 18 urte betetzen dituztenean izango dute. independente izateko

aukera. Orain, gure espainiar errealitateari erreparatzen diot eta besterik ez dut ikusten Europako gizarte aurreratu horietatik argi urtetara gaudela, zorionez krisiak ez ditu berri aberatsak besaulkitik lekualdatu eta garapen baldintza hauetan gehiago pentsatzera eramango gaitu. Nahiz eta, horretarako, hezkuntza gehiago inbertitu behar dugu herritarrentzat eta beste edo gehiago gure buruzagientzat.

There are no comments yet.